

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

‘Naar de hemel gaan’ is een wijze van spreken, een manier van zién, een uiting van hoop.

Op dat ondoordringbare blauwe scherm dat overdag over onze wereld is uitgespannen, projecteren wij de hoop die in ons is. Het vertrouwen tegen de eindigheid ín. De liefde voor de mensen die er niet meer zijn.

‘Naar de hemel gaan’ is het tasten naar een *ruimte* - bij God - boven al onze benauwdheid uit. Zoeken naar zin bóven de waanzin in onze wereld. Léven van de belofte dat de toekomst mooier en rechtvaardiger, barmhartiger en liefdevoller zal zijn dan wat mensen op aarde aan geweld, onrecht en verdriet overkomt.

‘Naar de hemel gaan’ is geen vlucht, geen escapisme, geen zinsbegoocheling. Het is een *licht* dat schijnt over deze donkere wereld. Een kritische spiegel voor hoe het hier gaat. ‘Hoofdkwartier van de hoop’¹ - voor ons hier op de aarde.

Huub Oosterhuis herdichtte het Requiem - dat oude gedicht dat zo verlangt naar rust voor elk onrustig hart:

Doe mij binnengaan in het oord van rust en vrede dat genoemd wordt met uw naam

Licht van licht. Ontferming. Hemel. Liefde is uw naam.

Dat ik kom in U, in vrede. Dat ik, door het vuur gegaan en mijn laatste leed geleden komen mag in U, mijn vrede.

Dat Gij mij zult noemen bij mijn naam.

Sterveling, stof van de aarde ziel en lichaam is mijn naam. Adem was ik, vonken leven.

Vuur van liefde, eeuwig leven, nieuwe aarde is úw naam in uw oord van rust en vrede doe mij binnengaan.

Zo’n ‘wereld’ gaat de onze te boven. Ik bedoel dat niet ‘ruimtelijk’, maar *kwalitatief*. Een ‘ruimte’ waar het onrecht wél wordt recht gezet, vrede de oorlog verdrijft, tranen wél worden gewist, liefde sterker is dan de dood.

Zo is ‘de hemel’, als een visioen waarin we ruimte en troost vinden, bemoediging en inspiratie, profetische tegenspraak tegen de praktijken op aarde, een spiegel die werkt als een oordeel over alle onrecht.

Zo is ‘de hemel’ - die volgens de Bijbel niet ‘boven’ blijft, maar ‘op aarde zal komen’.

Daar staat de troon van het recht, vanwaar het onrecht wordt aangewezen en de schurken worden aangepakt, ook als het ‘koningen’ zijn - want op die troon zit ‘de koning voor heel de aarde’, zoals psalm 47 dat noemt.

¹ Harry Mulisch

Die koning is volgens Psalm 47 de Eeuwige, de God van Abraham, de God van Jacob, de God van Israël.

De ‘Allerhoogste’ - heet hij dan in de Psalmen. Maar dat is geen vanzelfsprekendheid. God is niet de ‘Allerhoogste’ omdat hij nu eenmaal God is.

Waarom niet? Nou, hierom bijvoorbeeld:

Toen de kinderen van vader Jacob als slaven werden onderdrukt in Egypte, door Farao, koning van Egypte, toen heeft de Eeuwige ‘daarboven’ hun ellende gezien en hun gejammer gehoord. En hij is niet ‘boven’ gebleven, maar neergedaald om hen uit de macht van de Egyptenaren te redden.²

Met Mozes en Aäron ging hij zélf mee naar de koning van Egypte. Hij voorzag ze van een paar wondertekenen, waaronder het oppakken van een slang die in hun handen weer een staf werd, als om te laten zien dat Mozes en Aäron namens hem greep zullen hebben op het listige en kronkelende kwaad van farao’s regime.

En toen de slaven eindelijk konden gaan, ging de neergedaalde God met hen mee uit dat diepe dal, hij ging mee door de woestijn - met vallen en opstaan de weg omhoog naar het hun beloofde land, de weg omhoog naar de stad van vrede, Jeruzalem.

De God die jou ziet en hoort, die naar jou afdaalt - toekomt - en met je meegaat en samen met jou de weg omhoog vindt, *die* is - zegt de Bijbel - de Allerhoogste. Die mag inderdaad ‘opstijgen’ onder ons gejuich en ‘daarboven’ op de denkbeeldige troon zitten.

Om dáár opnieuw te zien en te horen ons mensen en ons verdriet. Opnieuw en steeds weer naar ons af te dalen met liefde en ontferming. Met mensen mee te gaan met aanmoediging en kracht, en met hen de weg omhoog te zoeken naar ruimte voor ieder van ons.

Van de hemel hebben we heel veel te verwachten, nogmaals, niet om daar naartoe te vluchten, maar om ‘wat ons boven de pet gaat’, hier op aarde te verwachten!

Dat zegt de Psalm, die de kerk altijd met Hemelvaart in de mond genomen heeft.

In het Evangelie is het Jezus die daar wordt ‘opgenomen’.

Jezus die de weg is gegaan van de Eeuwige. Ook hij is afgedaald - d.w.z. heeft van elk menselijk ‘voetstuk’ afgezien, van elke *positie* afstand gedaan, geen roem en eer gezocht, geen ‘kijk mij eens’, geen veiligheid en zekerheid, geen vroomheid of heiligheid - hij daalde af tot waar hij vond dat hij moest zijn: bij mensen in hun diepste diepten.

Want hij zág over wie wij vaak heen kijken, hij hóorde aan wie wij vaak voorbij horen. En hij daalde af, bukde, hurkte, knielde om hen in de ogen te kijken, bij de hand te nemen en óp te richten.

Altijd vol vertrouwen, dat mensen het door *jouw* vertrouwen én *Gods* vertrouwen in hen, zullen redden, hoe dan ook. Met *wantrouwen*, horen we hem hier zeggen, kom je nergens.

² Exodus 3,7-8

Wantrouwen wordt hier veroordeeld, want wantrouwen is het meest funeste en frustrerende dat we kunnen doen. Het is leven zonder geloof, hoop en liefde en daarmee doe je de mensen tekort.

Hij vraagt het hier ook van zijn leerlingen: zodra je vertrouwen hebt en in praktijk brengt, zul je de 'tekenen' ervan gaan zien.

En de tekenen die hij noemt *tékenen* zulk vertrouwen; geloof in elkaar: demonen uitdrijven - dus: mensen onder een doem, onder demonisering vandaan halen.

Nieuwe talen spreken - dus: wérkelijk contact maken, toenadering zoeken, elkaar proberen te verstaán.

Slangen oppakken (zoals Mozes en Aäron) - dus: greep durven krijgen op de grilligheid van het kwaad.

Gif drinken zonder dat het je schaadt - dus: al het venijn tussen mensen, de laster, de oordelen, ze hoeven je niet dodelijk te treffen, wanneer je aan het tegengif van het *vertrouwen* vasthoudt.

En tenslotte zieken de handen opleggen - dus: in die tijd dat uiterst 'griezelige' doen: melaatsen aanraken, contact maken, mensen hélen, voor vol aanzien, niet afschrijven om ziekte en zwakheden. Dan zullen we het allemáál *goed* hebben.

Jezus van Nazareth is deze weg gegaan. Hij is gekruisigd, omdat hij naar de hemel reikte, naar wat hoger was dan onze gedachten, omdat hij vertrouwde in ruimte wijder dan onze benauwdheid, geloofde in die *hemelse* liefde groter dan alle schuld.

Dood en begraven achter een steen.

Maar hij *verschijnt*, zegt Marcus, hij verschijnt aan mensen van vlees en bloed. Een enkeling *gelooft* in die verschijning van liefde die zich er niet onder laat krijgen. Velen, ook zijn leerlingen, *niet*. Of niet metéén. Dat maakt ook niet uit.

Ze worden evengoed aangesproken - en u en ik ook - om te leven met vertrouwen. Met geloof. Om je hart niet hard te laten zijn.

Omdat wij dat zullen kunnen, kan hij gaan. Hemelvaart. Ons te boven gaan. Onbereikbaar voor het wantrouwen. Alleen maar 'zegen van boven'.

Afgedaald in onze diepte, met ons meegegaan, is hij ópgegaan, zit hij nu 'naast God'.

Op de troon van de gerechtigheid. Hij houdt namens alle mensen die hij in de diepte heeft opgezocht, ons een spiegel voor. Noem het een oordeel.

Maar: wij weten van hem hoe hij oordeelt. Hij vergeeft - om ruimte te maken voor een nieuwe kans. Ruimte te maken voor gerechtigheid en liefde tussen de mensen. Dat er hoop is *boven* alle mislukking uit. Hoop als een hemel die ons allemaal overspant!

Moge het zo zijn - Amen.